

יוסף חסדי ורחל

1590

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויה ז"ל שנלב"ע ביום ז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מרחשון התשע"ז

"אחרית הימים"

בימים אלה של התפכחות חלקית מן האשליה שניתן לסמוך על רבי המרצחים. (גם הממשלה שהובילה אותנו לכך, ולא נשמעה למענות הנגד ההגיוניות, מודה היום בכך). בימים שהכל נראה "שחור" קוראים אנו את פרשת השבוע, וממנה מקבלים אנשי האמונה עדור, אלה הם סימני הגאולה. על הפסוק: "ויקרא יעקב אל בניו ויאמר, האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים", אומר המדרש, "התקינו עצמכם לגאולה... ר' סימון אומר: מפלת גוג הראה להם... ר' יהודה אומר: בנין בית המקדש הראה להם..."

יעקב אבינו ציוה על בניו שיכינו עצמם לגאולה העתידית. אמנם יעקב יכול היה לעלות חזרה לארץ ולמות בה, אבל הוא ידע על הגלות העתידה וביקש שהיא תתחיל מוקדם ככל האפשר ולא לאחר מותו, כדי שעם ישראל ישוב במהרה לארצו. ולכן נשאר במצרים. יעקב אבינו הסביר לבניו שבגאולה העתידה יש סיכויים וקשיים רבים, כמו מלחמת גוג ומגוג, אך לאחר הקשיים הרבים יסורו כל ההפרעות, והגאולה, שתגיע דוקא ע"י כל הסיכויים - תהיה שלמה עד לבנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו. מכאן שגם ר' סימון וגם ר' יהודה קולעים לדבריו של יעקב אבינו לבניו. אותו מדרש מביא את דברי ר"א על ברכתו של יששכר ואומר: "... כל השבטים הניחו יתרות ושבתו של יששכר לא הניחו יתרות". בספר שופטים אנו מקבלים הסבר למונח "יתרות", שם מתואר כי כל השבטים השאירו חלקים שנחלתם בידי תושבי הארץ דאז, ואילו יששכר כבש את כל נחלתו. יששכר בנוסף לכך שהוא חמור גרם ונושא את עוליה של התורה, הוא גם נושא ומאפיין את מסירות הנפש על ארץ ישראל כולה. גם בימים קשים, גם כאשר ישנו עם זר בארץ, ועליך לנהל נגדו מלחמה כדי לכבוש את הארץ, אל תתייאש ואל תוותר על הארץ שניתנה לך. בימים אלה שהגאולה כבר בפתח, בימים של קץ מגולה, נתחזק מברכת יעקב, מהבטחת ה' לאברהם "כי לורעך נתתי את הארץ" ולהתפלל להנהגה נבונה יותר ולימים טובים יותר.

בת שלום

שבת ידי' טבת ה-תשפ"ו
פרשה: ויחי
הפטרה: ויקרבו ימי דוד
תקופת טבת ביום שלישי
בשעה 16:09

הדלקת נרות - 16:25
צאת השבת - 17:19
ר"ת: 17:49

הדלקת נרות בשבת הבאה 16:31

שמות	יחי
5:36 <	עמוד השחר: 5:36
5:43 <	זמן טלית: 5:43
6:41 <	זריחה: 6:41
11:47 <	חצות: 11:44
12:13 <	מנחה גדולה: 12:10
16:53 <	שקיעה: 16:48

מרכז "חני" לנשים

"מוכן ומזומן"

יעקב אבינו ניבא (בראשית מט, י): "לא יסור שבט מיהודה". השבט - עטרנו של מלך - לא סר; הוא מוכן ומזומן בכל שעה. וכמאמר חז"ל, שביום שחרב בית-המקדש נולד הגואל והוא מוכן לבוא בכל יום. המניעה היא רק בנו, ובמעשינו תלוי הדבר.

העלון לרפואות
מנחה ביד דוד וברוריה
מרת אחוה זינה בת רחל
ולע"נ תמי' שלום בר שמוחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרצאה לחקידוש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"כי שבעתים יקם קין" סוף

ספר לר' חני

שריקת הפגז נשמעה היטב באוזניהם של חיילי המשמר, ואז אירע דבר מה מוזר. הפגז, שאמור היה לנחות בתוככי העיר, סטה ממסלולו ונחת בלב אגם הכינרת.

ובעוד החיילים מנסים להבין את המתרחש, נראתה לפתע דמותו התמירה של רבי חיים אבולעפיה, עומד על גג בית הכנסת הקרוי על שמו, ומניף את מטהו לעבר הפגז הבא...
השמועה פשטה בעיר כאש בשדה קוצים. רבי חיים אבולעפיה חקק על מטהו שמות קודש. ובכל פעם שפגז נורה אל העיר - הוא מניף את מטהו לעבר הפגז ומסיט אותו ממסלולו אל עומק הים.

קהל רב נאסף סביב בית הכנסת שבטבריה, לחזות בפלא העצום, פגזים נורים בזה אחר זה - וכולם מוסטים אל הים. לא פעם חתך פגז במעופו את האוויר שבין שני בני אדם המשווים זה עם זה, ובהם לא פגע...

השמועה התפשטה ועשתה את דרכה, בדרך לא דרך. גם אל מחוץ לעיר. ושר הצבא מצא עצמו רותח מזעם. "האומנם? האם יניח לרב היהודי הזקן ליקח ממנו את הנצחון על העיר, בכוח מטהו?"

עוד באותו ערב הגיע שליח סתר אל ביתו של השייח' חמדאן, ראש הקהילה המוסלמית בעיר. "שליח אני מאת שר הצבא", לחש האיש לבוש השחורים כאשר הוכנס אל הבית. "ובידי עצה נדיבה. אתם תהרסו את בית הכנסת של היהודים - ממנו שואב רבם של היהודים את כוחו - ער היסוד. ובתמורה לא יגע בכס השר לרעה! הוא יכבוש את העיר ויניח לכם להמשיך בחייכם כאוות נפשכם."

שייח' חמדאן לא נזקק ליותר מרגע של מחשבה. הוא קם ממקומו, אחז את השליח בצווארו וניער אותו החוצה. "מסור נא לשר המלחמה שלך", צעק אחריו, "שלא נכרות את הענף שאנו יושבים עליו! היאהוד מגינים על העיר, בתורתם ובתפילתם, ואנו לא נהיין לנגוע לרעה במקום המקודש להם!"

בידי שר הצבא לא נותרה ברירה והוא נאלץ לנסות להחריב בעצמו את בית הכנסת של רבי חיים אבולעפיה. מאות פגזים ואבני בליסטראות ירו חייליו לעבר בית הכנסת, ואפילו סדק קל לא נבקע בכתליו. את כל הפגזים ניתב רבי חיים היישר אל ימת הכינרת...

וכעבור תקופת מה נואש הצר הצורר מלכבוש את העיר. הוא אסף את חייליו ואת שאריות כבודו האבוד והמשיך בדרכו, ולתושבי טבריה היתה הרווחה.

העלון לרפואות והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "חני" לתורה בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינוס במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

"וַיֹּזֶן יַעֲקֹב בָּאָרֶץ מִצְרַיִם"

שתי פרשיות בתורה מספרות על מיתת צדיקים ונקראות הן בשם "חיים" – היפוכו של המוות. פרשת "חיי שרה" מספרת על מיתתה של שרה אמנו, והרי היא נקראת בשם "חיי שרה", ואף פרשת "ויחי" מספרת על מותו של יעקב אבינו.

וכל כך, ללמדנו – כותב הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל בספרו "אזנים לתורה" – כי רק החיים הנצחיים, החיים שלאחר המוות, הם הם החיים הנצחיים.

"וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אליה"

הקשה רבי חיים בן עטר זיע"א, והלא משך שבע עשרה שנה היו יושבים בני יוסף אצל יעקב ללמוד תורה מפיו, ואם כן היאך שואל יעקב: מי אליה? וכבר דרשו חז"ל, שיעקב ראה בהם ראייה שכלית שעתיד לצאת מהם רשעים, וזה דרך דרש.

ואפשר כותב הקדוש רבי חיים בן עטר, בספרו "אור החיים". שבכך התכוון יעקב לעורר את אהבת האב על הבן קודם שיברכם, כדי שתהיה הברכה בתגבורת האהבה והחיבה. ומשום כך שאל יעקב: "מי אליה"? כדי שישמע מפיו של בנו החביב אצלו: "בני הם". ואז יהמו מעיו עליהם בבחינת: "מדי דברי בו זכור אזכרנו על כן יהמו מעי לו רחם ארחמנו".

"ועשית עמדי חסד ואמת"

מהו לשון "חסד ואמת" במהותם הרי הם שני ענינים הנוגדים זה את זה? "חסד" – מורה הוא על דבר שנעשה לפנים משורת הדין, ואילו "אמת" – הריהו מורה על דבר שהוא מעיקר הדין?

אכן, כותב רבי שלמה גאנצפריד זצ"ל בספרו "אפריון", בתחילה ביקש יעקב מיוסף שישבע לו על כך שלא יקברהו במצרים, ובקשת השבעה היתה בגדר של "חסד", ולאחר מכן שכבר נשבע לו יוסף על כך – יהיה מוכרח לקיים את שבועתו בתורת "אמת". והרי "חסד ואמת" משמשים כאחד.

"וַיִּקְרָא בָהֶם שְׁמֵי וְשֵׁם אֲבוֹתָיו אֲבָרָהָם וַיִּזְוֹק"

תמה בספר "באר משה", מדוע הקדים יעקב את שמו לשם אבותיו אברהם ויצחק? אלא לפי שכתב האריז"ל שראשי התיבות "ישראל" הם האבות הקדושים: יצחק יעקב, שרה, רבקה רחל, אברהם, לאה. כי הוא עיקר לכולם. וכמו שאמרו בזוהר "יעקב כללא דאבוהון".

ולכן הזכיר שמו תחילה, שבשמו נכללים גם אבותיו, וזהו "שמי ושם אבותי". ולכן גם נקראים ישראל "בית ישראל" ולא "בית אברהם" או "בית יצחק". לפי שבשם זה בייחוד כלולים כל האבות.

"הַקִּבְלָו וְשִׁמְעוּ בְנֵי יַעֲקֹב וְשִׁמְעוּ אֵל יִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ"

"מסורת היא בידינו" – כותב הרמב"ם בהלכות קריאת שמע: - שבשעה שקבץ יעקב אבינו את בניו במצרים בשעת מיתתו, ציוס וזרום על יחוד ה' ועל דרך ה' שהלך בה אברהם ויצחק אביו.

"וּשְׂאֵל אוֹתָם וְאָמַר לָהֶם: בְּנֵי, שְׂמָא יֵשׁ בְּכֶם פְּסָלוֹת, מִי שְׂאִינוּ עֹמֵד עִמִּי בִּיחּוּד ה', כְּעֵינִי שְׂאֵמֵר לָנוּ מִשָּׁה רִבִּינוּ 'פֶּן יֵשׁ בְּכֶם אִישׁ אוֹ אִשָּׁה'..."

"ענו כולם ואמרו: 'שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד'. כלומר שמע ממנו אבינו ישראל, ה' אלוהינו ה' אחד. פתח הזקן ואמר: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

"פִּזְוֹז כְּמִים אֵל תוֹתֵר"

הנה בפסוקים אלו אנו מוצאים כיצד יעקב מוכיח את שמעון ולוי על אשר היו בעצה אחת בענין שכס, ואת ראובן על מעשה בלחה. ואילו את כל האחים כולם לא מצאנו שיעקב הוכיחם על מעשה מכירת יוסף, ועל שאמרו 'חיה רעה אכלתהו', ועל כך שבגינם נסתלקה ממנו רוח הקודש למשך עשרים ושתים שנה.

בספר "טללי אורות" מובא בשם הגר"מ שך זצוק"ל, שהאמת היא שכל ענין המכירה הכל היה כדן, ועל פי פסק דינם הרי שיוסף היה חייב בכל זה, והראיה לכך שצירפו להקדוש ברוך הוא במעשה המכירה, ואף יוסף עצמו לא גילה מכל זה לאביו.

הלכות חיי שרה

הלכות הנחת תבשיל על האש מערב שבת על מנת שיתבשל בשבת (שהיה)
והלכות חימום תבשיל בשבת (חזרה)
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

חימום תבשיל על ידי גוי בלא תנאי חזרה

נת. אם אמר לגוי שיחמם עבורו בשבת תבשיל על גבי כירה גרופה וקטומה, במקום שהצריכו חכמים תנאי חזרה שנתבארו לעיל (סעיף לא), ועשה כן הגוי לצורך היהודי, אם היה התבשיל מבושל כל צרכו, יש להקל לאכול את התבשיל בשבת אפילו אם מחמת שהניחו הגוי שם נעשה התבשיל מצטמק ויפה לו, דהיינו שנשתבב טעמו של התבשיל מחמת כן, וכל שכן אם מחמת כן נעשה מצטמק ורע לו.

והיינו דוקא כשהיה התבשיל ראוי לאכילה בעודו צונן, ובזה יש להקל בדיעבד לאכול את התבשיל אחר שחיממו הגוי ואפילו בעודו חם, אבל אם לא היה התבשיל ראוי לאכילה בעודו צונן, אין להקל לאוכלו בעודו חם, וצריך להמתין עד שיצטמן התבשיל.

ומכל מקום לכתחלה אין להקל בזה אלא באופן שעשה כן הגוי מעצמו, אבל אסור לומר לגוי שיחמם תבשיל בשבת במקום שאסור ליהודי לחממו, ואפילו הוא תבשיל מבושל כל צרכו, ורק בדיעבד יש להקל לאכול את התבשיל אפילו אם ציוה על הגוי לעשות כן, כל שהיה התבשיל מבושל כל צרכו ואפילו הוא מצטמק ויפה לו.

ויש להעיר שהדינים האמורים בסעיף זה, אינם אלא כשהחזיר הגוי התבשיל על גבי כירה גרופה וקטומה, ובזמנינו שאין לנו כירה גרופה וקטומה, וחימום התבשיל נעשה על גבי אש מכוסה בטס של מתכת, או על גבי פלאטה חשמלית, אם הוא תבשיל יבש, כבר נתבאר לעיל (סעיף לא) שהוא עדיף מדין חימום תבשיל על גבי כירה גרופה וקטומה, ויש להקל לחממו על גביהם אפילו בלא תנאי חזרה, ומותר אף ליהודי לחמם תבשיל יבש המבושל כל צרכו על גבי אש מכוסה בטס של מתכת או על גבי פלאטה חשמלית, ואפילו הניחו על גבי קרקע, ואפילו הוא צונן לגמרי. ואם הוא תבשיל לח, יש להקל לומר לגוי לחממו על גבי אש מכוסה בטס של מתכת או על גבי פלאטה חשמלית.

הלכות חיי שרה

"מחכה בביטחון"

בימיו של הצדיק רבי משה מרזוויודוב, נתפרסם 'קץ' על זמן הגאולה. כאשר עברה השנה ההיא והמשיח לא בא, היו החסידים שרויים בתחושת אכזבה ואולי ברפיון מסויים באמונה בביאת המשיח.

אמר להם הצדיק: "האמינו לי, לו הייתי חי בשנה האחרונה של האלף השישי, והייתי מגיע ליום האחרון ולדקה האחרונה, ועדיין המשיח חס-ושלום לא היה בא – לא הייתי מתייאש אלא מחכה בביטחון לבואו בכל רגע".